

Sygn. akt II CSK 221/18

POSTANOWIENIE

Dnia 6 listopada 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa B. Z. i M. Z.

przeciwko P. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 listopada 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 21 listopada 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) zasądza od strony pozwanej na rzecz powodów koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 2700 zł (dwa tysiące siedemset złotych).

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 21 listopada 2017 r. należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący opart na istnieniu w sprawie istotnego zagadnienia prawnego: czy opinia biegłego sądowego rzeczoznawcy majątkowego świadomie pozbawiona przez niego cech operatu szacunkowego może stanowić dowód z pisemnej opinii biegłego. Powołał się także na oczywistą zasadność skargi, wskazując na oczywiste, zdaniem skarżącego, naruszenie art. 278 § 1 k.p.c. oraz art. 157 ust. 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (t.j. Dz. U. z 2014 r., poz. 518 ze zm.).

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy i dotychczas niewyjaśniony, dotyczący ważnego abstrakcyjnego zagadnienia jurydycznego, którego rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy przy

okazji rozpoznania skargi kasacyjnej przyczyni się do rozwoju prawa i jurysprudencji i będzie miało znaczenie nie tylko dla tej konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych przypadków. Tego rodzaju sytuacja nie występuje w niniejszej sprawie, albowiem sposób sformułowania i uzasadnienia zagadnienia prawnego jednoznacznie wskazuje, że nie chodzi to o rozstrzygnięcie wątpliwości prawnych, lecz o zakwestionowanie przeprowadzonej przez Sąd Apelacyjny i umotywowanej oceny dowodu z opinii głównej i opinii uzupełniających biegłego sądowego K. R.

Oparcie wniosku na przesłance oczywistej zasadności skargi wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*) bez konieczności pogłębionej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz akt sprawy, sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, niepubl., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, niepubl., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, niepubl., z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, niepubl. oraz z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, niepubl.). Skarżący nie spełnił tej przesłanki w odniesieniu do art. 278 § 1 k.p.c., albowiem widoczne na pierwszy rzut oka naruszenie tego przepisu występuje w sytuacji, w której sąd samodzielnie wypowiada się w kwestiach wymagających wiadomości specjalnych, z pominięciem dowodu z opinii biegłego, co w sprawie nie miało miejsca. Pozwany nie wykazał także oczywistej zasadności skargi w zakresie drugiego zarzutu. W przypadku istnienia wątpliwości lub niejasności związanych z wynikami przeprowadzonej przez sąd oceny dowodu z opinii biegłego sądowego sąd może żądać wyjaśnień od biegłego lub uzupełnienia tej opinii. Może także, chociaż nie musi, wykorzystać drogę kontrolną przewidzianą w art. 157 ust. 3 u.g.n. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2016 r., III CSK 317/15, niepubl. i z dnia 24 listopada 2016 r., II CSK 100/16, niepubl.). W okolicznościach sprawy nie poddanie opinii sporządzonej przez biegłego rzeczoznawcę majątkową pod ocenę organizacji zawodowej rzeczoznawców majątkowych jest wynikiem przeprowadzonej przez sąd

orzekający oceny tego dowodu, nie zaś oczywistego naruszenia przytoczonego przepisu u.g.n.

W tym stanie rzeczy, orzeczono, jak w sentencji. Na wniosek powoda zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną, Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 i art. 99 w zw. z art. 108 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c.